

Arrest

nr. 183 979 van 20 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juli 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. SAEYVOET verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 mei 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Daarbij worden medische elementen aangehaald in hoofde van tweede verzoekster.

1.2. Deze aanvraag wordt op 7 september 2010 onontvankelijk verklaard en verzoekers werden bevolen het grondgebied te verlaten. Op 13 oktober 2010 werd beslist om deze beslissingen in te trekken.

1.3. Op 14 oktober 2010 wordt een beslissing genomen waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers worden tevens bevolen het grondgebied te verlaten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigt op 8 februari 2011 bij arrest nr. 55 731 de beslissing van 14 oktober 2010 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

1.4. Op 24 februari 2011 wordt de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, vermeld in punt 1.1., ontvankelijk verklaard. Alle verzoekers werden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, conform artikel 7, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

1.5. Op 14 juni 2012 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard.

1.6. Op 3 juli 2012 heeft een rechtzetting plaats waarbij de beslissing van 14 juni 2012 wordt vervangen door een beslissing van 3 juli 2012 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“RECHTZETTING

deze instructies vervangen de instructies dd. 14.06.2012

Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.05.2009 schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

M.A.

en echtgenote:

M.H.

en meerderjarige zoon:

M.E.

en minderjarige zoon:

M.F.

nationaliteit: Servie□

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 24.02.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur stelt in haar verslag dat uit de door betrokkene voorgelegde medische attesten blijkt dat betrokkene in april 2009 leed aan een medische aandoening waarvoor zij medicamenteus behandeld werd. De exacte behandelingsduur was nog te bepalen. De arts-adviseur merkt in dit kader op dat er in dit dossier sprake is van een gebrek aan actualisering sinds eind april 2009, en dat onze diensten niet beschikken over aanvullende medische getuigschriften aangaande een uitgevoerde medisch-specialistische evaluatie en/of de verdere evolutie van de beschreven problematiek en/of de aanwezigheid van een huidige, ernstige medische aandoening met een direct levensbedreigend karakter of een kritieke gezondheidstoestand.

De arts-adviseur stelt vast dat het voorliggende medische dossier niet toelaat het bes taan vast te stellen van een actuele graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals gei□nterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens. Ze komt dan ook tot de conclusie dat er geen sprake is van een actuele directe bedreiging voor het leven

van de betrokkene, of van een actuele kritieke gezondheidstoestand. Het gaat in casu niet om een actuele ziekte(n) zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan (kunnen) geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd artikel.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n.: hun Roma-afkomst, het feit dat ze de Nederlandse taal machtig zijn, het feit dat ze geen inbreuken pleegden tegen de Belgische openbare orde, het feit dat hun dochter M.E. legaal op het Belgische grondgebied verblijft) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

2.2. Met toepassing van artikel 39/68-3, § 3 van de Vreemdelingenwet werd in de beschikking van 24 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2016, opgenomen dat de voorzitter van oordeel is dat artikel 39/68-3, § 2 van de Vreemdelingenwet van toepassing is. Deze bepaling luidt als volgt:

"2. Indien een verzoekende partij een ontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9ter terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9ter nog hangende is, oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoonst."

Voormelde bepaling is, overeenkomstig artikel 6 van de wet van 2 december 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de procedure voor de Raad ook van toepassing op "aanvragen om machtiging tot verblijf die opeenvolgend worden ingediend op grond van ofwel artikel 9bis ofwel artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, en die het voorwerp hebben uitgemaakt van weigeringsbeslissingen, waartegen meerdere beroepen werden ingediend voor de datum van inwerkingtreding van deze wet."

Op 14 mei 2009 dienden verzoekers een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 3 juli 2012 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag ongegrond. Deze beslissing wordt bestreden met onderhavig beroep.

Op 29 mei 2013 dienden verzoekers opnieuw een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 8 mei 2014 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag ongegrond. Deze beslissing wordt bestreden met een annulatieberoep dat werd ingediend op 28 mei 2014 (rolnummer X).

De raadsman van verzoekers voert aan nog belang bij te hebben bij onderhavig beroep dat betrekking heeft op een ongegrondheidsbeslissing. Bij vernietiging ervan, vallen verzoekers terug op een beslissing tot ontvankelijkheid, waarbij zij in het bezit worden gesteld van een attest van immatriculatie zodat zij terug over een geldig verblijfsstatuut beschikken.

De Raad stelt verder vast dat de tweede aanvraag van verzoekers van 29 mei 2013 om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die op 8 mei 2014 ongegrond werd verklaard, betrekking heeft op een andere medische problematiek dan deze die werd aangevoerd in de eerste aanvraag van 14 mei 2009 om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In deze situatie kunnen verzoekers worden gevolgd in hun betoog dat zij nog een belang hebben bij hun verzoek tot nietigverklaring van de beslissing tot ongegrondheid die werd genomen inzake hun eerste aanvraag om verblijfsmachtiging. Er kan dan ook niet worden besloten dat verzoekers door het indienen van het beroep tegen de beslissing van 8 mei 2014 waarbij hun tweede aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond wordt verklaard, dienen te worden geacht afstand te doen van het beroep tegen de beslissing van 3 juli 2012 waarbij hun aanvraag om verblijfsmachtiging van 14 mei 2009 ongegrond wordt verklaard, thans de bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, alsook een manifeste beoordelingsfout, *“doordat, EERSTE ONDERDEEL, de aangewezen ambtenaar-geneesheer enerzijds van oordeel is dat zij het dossier zoals het nu voorligt kan beoordelen, doch anderzijds stelt dat er geen verdere evolutie werd gegeven aangaande de beschreven medische problematiek en het medisch dossier derhalve niet toelaat de actuele graad van ernst af te leiden, en TWEEDE ONDERDEEL, doordat de geneesheer-ambtenaar geen beoordeling heeft gegeven omtrent de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst.”*

Het middel wordt toegelicht als volgt:

“Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Niettegenstaande de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, is de Raad wel bevoegd om in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

EERSTE ONDERDEEL

Verwerende partij (en diens ambtenaar-geneesheer) stelt dat het medisch dossier kennelijk niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 EVRM en leidt vervolgens hieruit (ten onrechte) af dat het in casu niet zou gaan om ziektes zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter Vw. en die aanleiding zou kunnen geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat zij van oordeel is dat zij het dossier kon beoordelen 'spijts het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager'1.

En verder:

We beschikken niet over bijkomende medische getuigschriften/verslagen aangaande een uitgevoerde medisch-specialistische evaluatie, ter staving/verdere uitwerking van de diagnostiek, de graad van ernst en de noodzaak tot medisch-specialistische zorgen en/of aangaande een lopende medisch-specialistische opvolging (bv. consultatieverslagen inwendige geneeskunde (cardiologie, pneumologie), neurologie, orthopedie, psychiatrie, ... en/of resultaten van uitgevoerde diagnostische onderzoeken zoals 24-uurs bloeddrukmeting, echocardiografie, RX thorax, longfunctie, CT schedel, RX/CT lumbale wervelzuil,

Ondanks het tijdsverloop van intussen meer dan 3 jaar ontvingen we van de betrokkene ook geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen in dit verband en/of aangaande de verdere evolutie van de beschreven medische problematiek onder behandeling na april 2009 en/of ter staving van de aanwezigheid van een huidige ernstige internistische, psychiatrische en/of andere medische aandoening met een direct levensbedreigend karakter of een kritieke gezondheidstoestand.

Aldus moet worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer bijna 3 jaar na het indienen van het verzoekschrift enerzijds van oordeel is dat zij het dossier zoals het nu voorligt kon beoordelen, doch anderzijds stelt dat er geen verdere evolutie werd gegeven aangaande de beschreven medische problematiek en het medisch dossier derhalve niet toelaat de actuele graad van ernst van de ziektes af te leiden.

Indien het volgens de ambtenaar-geneesheer evenwel niet mogelijk was om het bestaan vast te stellen van de actuele graad van ernst van de medische aandoening of van de actuele situatie, dan had zij zulks aan verzoekers moeten laten weten, veeleer dan een contradictorische motivering af te leveren door voor te houden dat het dossier kon worden beoordeeld, doch anderzijds de aanvraag af te wijzen omdat de actuele situatie niet kon worden beoordeeld (schending materiële motiveringsplicht).

Heel eenvoudig had verwerende partij verzoekster kunnen oproepen om de actuele medische toestand te verduidelijken of door medisch onderzoek vast te stellen (schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, alsook een manifeste beoordelingsfout).

Paragraaf §1 in fine van artikel 9ter Vw. stelt immers dat de ambtenaar-geneesheer de vreemdeling kan onderzoeken, indien hij dit nodig acht. In casu had deze geneesheer een dergelijk onderzoek moeten voeren om de evolutie van de medische toestand vast te stellen, te meer nu er reeds 3 jaar voorbij was sinds het indienen van het verzoekschrift en meer dan 1 jaar na de ontvankelijkheidsbeslissing ervan.

Uit de parlementaire voorbereidingswerken van de wet kan bovendien worden afgeleid dat indien de gezondheidstoestand niet precies vaststaat, doch de ziekte(s) voldoende ernstig kan (kunnen) worden beschouwd, een bijkomend onderzoek door de ambtenaar-geneesheer aangewezen is:

« Si l'état de santé de l'intéressé peut être clairement établi sur base de son dossier - par ex. des certificats médicaux indiquant qu'il est un patient en phase terminale de cancer- il serait tout à fait déplacé d'encore soumettre celui-ci à des examens complémentaires. Dans ce cas, il est également superflu de recueillir l'avis complémentaire de spécialistes. Il n'est pas davantage nécessaire de soumettre l'intéressé à des examens ou de recueillir l'avis d'un spécialiste si son état de santé n'est pas clair, mais qu'il est établi que cet état n'est pas grave (par exemple le certificat médical mentionne que l'intéressé doit garder le lit pendant deux jours).

Dans le cas contraire, à savoir si le certificat mentionne que l'intéressé doit rester alité pendant une longue période, mais que son état de santé n'est pas précisément établi. Un examen de l'intéressé sera indiqué ».

Zie ook arrest van de RvV 74.073, 27 januari 2012, alwaar op grond van deze motivatie werd geoordeeld dat de DVZ-arts in geval van onduidelijkheid de betrokkene dient te onderzoeken of te verzoeken om bijkomende informatie.

Dat de ziektes van verzoekster reeds als voldoende ernstig werden aanvaard, blijkt overigens ook uit het feit dat op 24.02.2011 een ontvankelijkheidsbeslissing werd afgeleverd. Verwerende partij heeft daarentegen al te makkelijk de beslissing genomen dat uit het voorgelegde medisch getuigschrift niet blijkt dat er een actuele directe bedreiging voor het leven of kritieke gezondheidstoestand zou zijn.

In die omstandigheden had verwerende partij bijkomende inlichtingen moeten inwinnen bij verzoekster, te meer nu de ziektes nog steeds als voldoende ernstig kunnen worden beschouwd (zie medische attesten - stuk 3).

Van verzoekster daarentegen wordt wettelijk gezien niet vereist dat zij haar medische toestand steeds zou moeten actualiseren. De wet stelt louter dat zij bij het indienen van haar aanvraag geen medisch attest mag gebruiken ouder dan 3 maanden. Overigens kan verzoekster niet weten wanneer verwerende partij zou overgaan tot beoordeling van haar medische toestand, zeker nu zij reeds drie jaar op een beoordeling door verwerende partij wachtte.

TWEEDE ONDERDEEL

Op grond van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet dient de aangewezen ambtenaar-geneesheer o.m. de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst te onderzoeken en vervolgens daaromtrent advies te verlenen aan de gemachtigde van verwerende partij.

Artikel 9 ter, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [2 en recente]2 inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [2 dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag]" vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Uit lezing van bovenstaand artikel blijkt dat de ambtenaar-geneesheer conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de betrokken vreemdeling verblijft, dient te beoordelen.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer die naar aanleiding van de aanvraag om verblijfsmachtiging dd. 27.05.2009 werd aangeduid door de gemachtigde van de staatssecretaris, blijkt evenwel dat een dergelijke toegankelijkheidsonderzoek door hem niet is gebeurd. Er werd door deze geneesheer enkel gesteld dat het medisch dossier 'kennelijk' niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 EVRM en uit het medisch attest niet blijkt dat er een actuele directe dreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is

Door geen beoordeling te geven omtrent de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst schendt de bestreden beslissing voormeld artikel 9ter, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet, minstens is er sprake van een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, aangezien deze problematiek werd opgeworpen in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging.

Bovendien is de bestreden beslissing om deze reden ook niet afdoende gemotiveerd (schending van de materiële motiveringsplicht), aangezien de aangewezen geneesheer ambtenaar zelf geen onderzoek heeft gevoerd naar de toegankelijkheid, zodat dan ook niet kon worden gesteld dat verzoekster thans geen aandoening heeft die een reëel risico inhoudt op haar leven of fysieke integriteit, of een reëel risico

inhoudt op een menselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomst land is. Omtrent de behandelingsmogelijkheden werd in de bestreden beslissing immers niks gesteld.

Dat het middel in ieder geval ernstig is."

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoekers hun beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Het medisch advies luidt als volgt:

(...)

De ambtenaar-geneesheer zet op afdoende en uitvoerige wijze uiteen om welke redenen het medisch dossier van verzoekster niet toelaat het bestaan vast te stellen van een ernstige ziekte in de zin van artikel 9ter § 1 van de wet

Verzoekers hun beschouwingen als zou bij hen bijkomende informatie dienen te zijn opgevraagd, raken kant noch wal.

Verzoekers dienden in 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9ter van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in, waarbij zij welgeteld één medisch getuigschrift voegden.

Nadien hebben zij op geen enkel ogenblik hun aanvraag nog geactualiseerd, terwijl zij wel wisten dat de tijd verstreek.

Het is dan ook weinig ernstig van verzoekers om thans te gaan stellen dat de ambtenaar-geneesheer het medisch dossier niet kon beoordelen. Zij zijn zelf duidelijk nalatig geweest om aan de arts toe te lichten hoe de ziekte van verzoekster evolueerde. Aangezien verzoekers evenwel geen enkel medisch stuk meer hebben gevoegd, nam de ambtenaar-geneesheer geheel terecht aan dat verzoekers niet aantonen dat er sprake is van een ziekte in de zin van artikel 9ter §1. Er dient te worden aangenomen dat verzoekers, die zich beroepen op een medische aandoening die - naar oordeel van verzoekers - dermate ernstig is dat zij er een verblijfsrecht uit kunnen putten, de nodige diligentie aan de dag zullen leggen om inderdaad te bewerkstelligen dat zij verder in het Rijk mogen verblijven. Verzoekers kunnen de gevolgen van hun eigen nalatigheid niet doorschuiven naar de verwerende partij.

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat een bestuur slechts een beslissing mag nemen nadat het aan een vreemdeling die verzocht om tot een verblijf gemachtigd te worden kenbaar heeft gemaakt dat een weigeringsbeslissing overwogen wordt en hem de kans gegeven werd nieuwe overtuigingsstukken te laten opstellen en neerleggen."

(R.v.V. nr. 55.587 dd. 04.02.2011)

Terwijl de ambtenaar-geneesheer evenmin gehouden was om verzoekster aan een bijkomend onderzoek te onderwerpen.

"De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoekster bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zonodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven."

(R.v.V.nr. 41 432 van 7 april 2010)

De motieven van de bestreden beslissing tonen op afdoende wijze aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers hun concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De arts-adviseur heeft het medisch getuigschrift dat verzoekers hebben voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoekster ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Verzoekers houden verder ten onrechte voor dat de arts-adviseur een onderzoek diende te voeren naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst. Uit het gegeven dat verzoeksters ziekte geen actuele directe bedreiging vormt voor haar leven en dat haar gezondheidstoestand niet kritiek is. kan immers met zekerheid worden vastgesteld dat zij ook geen risico loopt op een onmenselijke behandeling bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Artikel 9ter §1 luidt immers:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

"Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoekers niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit; kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft." (R.v.V. 29 juni 2012, nr. 83.956; R.v.V. 6 juli 2012 nr. 84.293)

Aangezien verzoekster inderdaad niet lijdt aan een ziekte zoals vermeld in artikel 9ter §1, stelt de vraag naar de behandeling zich niet langer.

Verzoekers kan niet dienstig anders voorhouden. Het loutere feit dat verzoekers een andere mening zijn toegedaan dan de arts-adviseur en de gemachtigde kan op generlei wijze afbreuk doen aan de gedegen motieven van de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoekers tonen geenszins enige onredelijkheid of onzorgvuldigheid aan.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Het middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, "zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen" luidde als volgt:

"§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

(1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager, of
(2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Voorts blijkt dat deze beoordeling gebeurt door de ambtenaar-geneesheer.

3.4. De kern van het betoog van verzoekers is dat *“omtrent de behandelingsmogelijkheden [...] in de bestreden beslissing immers niks [wordt] gesteld”* en dat de gemachtigde niet is overgegaan tot *“een beoordeling omtrent de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst”*, terwijl deze problematiek werd opgeworpen in de aanvraag om verblijfsmachtiging. Door geen beoordeling te geven omtrent de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst, wordt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden, aldus verzoekers.

3.5. De bestreden beslissing is gesteund op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite: *“De arts-adviseur stelt in haar verslag dat uit de door betrokkene voorgelegde medische attesten blijkt dat betrokkene in april 2009 leed aan een medische aandoening waarvoor zij medicamenteus behandeld werd. De exacte behandelingsduur was nog te bepalen. De arts-adviseur merkt in dit kader op dat er in dit dossier sprake is van een gebrek aan actualisering sinds eind april 2009, en dat onze diensten niet beschikken over aanvullende medische getuigschriften aangaande een uitgevoerde medisch-specialistische evaluatie en/of de verdere evolutie van de beschreven problematiek en/of de aanwezigheid van een huidige, ernstige medische aandoening met een direct levensbedreigend karakter of een kritieke gezondheidstoestand.*

De arts-adviseur stelt vast dat het voorliggende medische dossier niet toelaat het bes te aan vast te stellen van een actuele graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens. Ze komt dan ook tot de conclusie dat er geen sprake is van een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene, of van een actuele kritieke gezondheidstoestand. Het gaat in casu niet om een actuele ziekte(n) zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan (kunnen) geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd artikel.”

Het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, dat thans aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt en in gesloten omslag werd gevoegd aan de bestreden beslissing, dateert van 8 juni 2012 en luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 27.08.2009.

Door de betrokkene werd het volgende medisch getuigschrift voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- Medisch getuigschrift d.d. 21/04/2009, opgesteld door dr. I. Torfs, huisarts.

Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 21/04/2009.

Uit een studie van het ter staving van de aanvraag voorgelegde medisch getuigschrift blijkt dat deze 49-jarige vrouw zich in april 2009 met hypeitonie, chronische bronchitis, hoofdpijnen¹, hartinsufficiëntie, lumbalgie en depressie presenteerde.

De geconsulteerde huisarts, dr. Torfs, maakte melding van een medicamenteuze behandeling met Merck Metformine 850 mg 2 keer per dag (farmaceutische stof metformine: een oraal antidiabeticum). Ambroxol (farmaceutische stof ambroxol: een mucolyticum) en Metoprolol 50 mg (farmaceutische stof

metoprolol: een bèta-blokker). Dr. Torfs attesteerde verder dat de voorziene duur van de behandeling nader te bepalen was, dat de gezondheid van de betrokkene op punt gesteld diende te worden en dat de betrokkene regelmatig opgevolgd diende te worden doch dat zij niet gekend was in hun praktijk.

We beschikken niet over bijkomende medische getuigschriften/verslagen aangaande een uitgevoerde medisch specialistische evaluatie, ter staving/verdere uitwerking van de diagnostiek, de graad van ernst en de noodzaak tot medisch specialistische zorgen en/of aangaande een lopende medisch-specialistische opvolging (bv. consultatieverslagen inwendige geneeskunde (cardiologie, pneumologie), neurologie, orthopedie, psychiatrie, ... en/of resultaten van uitgevoerde diagnostische onderzoeken zoals 24-uurs bloeddrukmeting, echocardiografie. RX thorax, longfunctie» CT schedel, RX/CT lumbale wervelzuil,...)

Ondanks het tijdsverloop van intussen meer dan 3 jaar ontvingen we van de betrokkene ook geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen in dit verband en/of aangaande de verdere evolutie van de beschreven medische problematiek onder behandeling na april 2009 en/of ter staving van de aanwezigheid van een huidige ernstige internistische, psychiatrische en/of andere medische aandoening met een direct levensbedreigend karakter of een kritieke gezondheidstoestand.

Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Uit het ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschrift blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte (ziekten) zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan (kunnen) geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

3.6. In het medisch advies merkt de ambtenaar-geneesheer op dat hij niet beschikt over bijkomende medische getuigschriften/verslagen aangaande een uitgevoerde medisch-specialistische evaluatie, ter staving/verdere uitwerking van de diagnostiek, de graad van ernst en de noodzaak tot medisch-specialistische zorgen en/of aangaande een lopende medisch-specialistische opvolging. Verder stelt hij vast dat na een tijdsverloop van intussen drie jaren er geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen in dit verband en/of aangaande de verdere evolutie van de beschreven medische problematiek onder behandeling na april 2009 en/of ter staving van de aanwezigheid van een huidige ernstige internistische, psychiatrische en/of andere medische aandoening met een direct levensbedreigend karakter of een kritieke gezondheidstoestand voorliggen.

Het gebrek aan bijkomende medische stukken en het gebrek aan actualisering sinds 21 april 2009, weerhoudt de ambtenaar-geneesheer er niet van om het medisch dossier “zoals het nu voorligt te [...] beoordelen”.

Uit het verdere medische advies blijkt dat de medische aandoeningen van verzoekster en de ernst ervan, zoals beschreven in het neergelegde standaard medisch getuigschrift, niet uitdrukkelijk worden betwist of weerlegd door de ambtenaar-geneesheer. In dit standaard medisch getuigschrift wordt verder melding gemaakt van een medicamenteuze behandeling. De nood aan deze medicamenteuze behandeling wordt door de ambtenaar-geneesheer evenmin uitdrukkelijk betwist of weerlegd.

De ambtenaar-geneesheer beperkt zich vervolgens tot de vaststelling dat er kennelijk geen sprake is van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM, dat een aandoening vereist die levensbedreigend is, gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Hij stelt daarbij vast uit het medisch dossier niet blijkt dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene is, noch is er sprake van een actuele kritieke gezondheidstoestand.

Op grond van deze vaststelling besluit hij dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, die aanleiding kan geven tot een verblijfs-machtiging.

Dit besluit wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing overgenomen.

3.7. De Raad herinnert er aan dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet duidelijk verschillende mogelijkheden inhoudt die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst.

De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778).

Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.651) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), die zich in se beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

De vermelding in de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006, dat artikel 9ter in de Vreemdelingenwet invoegt, dat het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende behandeling is in het land van oorsprong of verblijf, geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (*Parl.St.* Kamer, DOC 51, 2478/001, 34), doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf, die – althans voor wat betreft de hypothese van een vreemdeling die lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft – een autonome, nationale bepaling is (cf. RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778 en RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

De verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM laat niet toe te oordelen dat de hoge drempel, bepaald door de rechtspraak van voormeld Hof – meer bepaald dat de aandoening een risico voor het leven inhoudt gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte – de toepassing van het gehele artikel 9ter van de Vreemdelingenwet inperkt of bepalend is voor de gehele toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet valt derhalve niet samen met die situaties waarin volgens het EHRM een uitwijzing strijdig is met artikel 3 van het EVRM

De omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de Vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt geen beletsel voor de ruimere toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen, wat in casu blijkt uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961 en RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633). De verwerende partij kan absoluut niet dienstig aan een duidelijke wetsbepaling een beperktere interpretatie geven op grond van hogere rechtsnormen.

Het vormt dan ook een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om de aanvraag om machtiging tot verblijf te verwerpen, enkel omdat niet aan de voorwaarden van artikel 3 van het EVRM was voldaan en zonder verder te onderzoeken of het niet gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst (RvS 28 november 2013, nr. 225.632 en 225.633).

3.8. Zoals eerder vermeld, het gebrek aan bijkomende medische stukken en het gebrek aan actualisering hebben de ambtenaar-geneesheer er niet van weerhouden om het medisch dossier “zoals het nu voorligt te [...] beoordelen”. De voorgelegde aandoeningen en de nood aan een medicamenteuze behandeling worden betwist noch weerlegd, zodat er geen indicatie is dat de aandoeningen van verzoekster niet een zekere vorm van ernst in zich zouden dragen en slechts een banale aandoening betreffen.

Uit een nauwgezette lezing van het medisch advies, zoals uiteengezet in punt 3.6, volgt dat er enkel onderzoek werd gevoerd naar de vraag of de aandoeningen van verzoekster een reëel risico inhouden voor haar leven of haar fysieke integriteit. In het medisch advies kan niet worden gelezen dat er een afzonderlijk onderzoek werd gevoerd naar de vraag of de aandoeningen van verzoekster in de situatie dat hiervoor geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling.

De verwerende partij betoogt in haar nota:

“De arts-adviseur heeft het medisch getuigschrift dat verzoekers hebben voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoekster ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Verzoekers houden verder ten onrechte voor dat de arts-adviseur een onderzoek diende te voeren naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst. Uit het gegeven dat verzoeksters ziekte geen actuele directe bedreiging vormt voor haar leven en dat haar gezondheidstoestand niet kritiek is, kan immers met zekerheid worden vastgesteld dat zij ook geen risico loopt op een onmenselijke behandeling bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Artikel 9ter §1 luidt immers:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

“Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoekers niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit; kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft.” (R.v.V. 29 juni 2012, nr. 83.956; R.v.V. 6 juli 2012 nr. 84.293)

Aangezien verzoekster inderdaad niet lijdt aan een ziekte zoals vermeld in artikel 9ter §1, stelt de vraag naar de behandeling zich niet langer.

Verzoekers kan niet dienstig anders voorhouden. Het loutere feit dat verzoekers een andere mening zijn toegedaan dan de arts-adviseur en de gemachtigde kan op generlei wijze afbreuk doen aan de gedegen motieven van de bestreden beslissing.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij de vraag of er sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf, aldus volledig verbindt aan de vraag of er actueel een reëel gevaar is voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster, zodat zij meent dat in casu “de vraag naar de behandeling zich niet langer [stelt]”.

Dit verweer bevestigt wat de bewoordingen in het medisch advies toelaten vast te stellen, met name dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat het vaststellen van het ontbreken van een actueel en reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit volstaat om de betrokkene uit te sluiten van het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook uitdrukkelijk bevestigd door de in het advies vermelde conclusie dat de ingeroepen medische problematiek kennelijk niet de graad van ernst bereikt zoals vereist door artikel 3 van het EVRM, “dat een aandoening vereist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte”. Een ruimer onderzoek blijkt geenszins uit de bewoordingen van het advies. De ambtenaar-geneesheer achtte het niet nodig om een afzonderlijk onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het land van herkomst, eens hij oordeelde dat er geen sprake was van een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of van een actuele kritieke gezondheidstoestand. Er blijkt geen beoordeling omtrent de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst, zoals verzoekers terecht opmerken.

3.9. Verzoekers kunnen worden gevolgd in hun betoog dat deze handelwijze, gelet op voorgaande bespreking over het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in strijd is met deze wetsbepaling. De bestreden beslissing steunt op een deductie van de ambtenaar-geneesheer die geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Er werd niet conform de juiste draagwijdte van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet nagegaan of er sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Aangezien de bestreden beslissing, zoals reeds gesteld, volledig is opgehangen aan het advies van de ambtenaar-geneesheer, is zij met dezelfde onwettigheid behept. De materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat eveneens is geschonden. Het middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van het middel behoeven geen verdere bespreking. De nota van verwerende partij laat niet toe anders te besluiten.

3.10. Aangezien de bestreden beslissing die handelt over de ongegrondheid van de aanvraag van verzoekers om een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter, wordt vernietigd, stelt de Raad vast dat verzoekers terugvallen op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om verblijfsmachtiging. (cf. punt 1.4.).

Verzoekers hebben derhalve opnieuw een tijdelijk verblijfsrecht in afwachting van een beslissing ten gronde over de aanvraag. Verzoekers hebben, op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met name recht op een attest van immatriculatie en kunnen derhalve niet het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juli 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES